

tură în apuseni

Am plecat din București într-o după amiază caldă de vară, pe la 10 dimineața, doar eu și Radu. Destinația: munții Apuseni. Obiectivul: circuitul acestui masiv muntos însă nu pe jos cu rucsacul ci pe biciclete (cu rucsacuri).

Ziua 1: Am început aventura deja la lăsarea serii. Pentru ziua asta aveam în plan să ajungem în satul Ghețar Scărișoara, unde să înnoptăm. Am uitat să vă spun că nu aveam cort la noi, întrucât ne-am propus să dormim doar în șurile oamenilor, cerând voie sau... nu. Drumul nu era lung, 18 km, însă erau doar la deal iar bagajele erau... pline. Drumul forestier până în Scărișoara este destul de abrupt, însă noi eram extrem de bine dispuși și dornici de aventură. Nici nu ne-am dat seama când am ajuns în sat.

Seara se lăsase deja, iar frigul începuse să pună stăpânire pe această mică și izolată localitate. Am lăsat bicicletele în "centrul" satului, lângă unicul magazin sătesc și am început să ne căutăm o gazdă cu șură. Am ochiit o șură arătoasă și am început să căutăm proprietarul. În final îl găsim și după scurte negocieri acceptă să ne lase să dormim în fânul lui. Am uitat să vă spun că planul nostru era nu doar să dormim în șuri, dar nici să nu plătim ceva pentru acest tip de

cazare, doar dacă eram tare strănși cu ușa eram dispuși să dăm ceva. Dar opțiuni erau oricum multe. Am introdus bicicletele înăuntru, iar noi ne-am căutat un loc în podul acesteia. În șură era un strat de fân perfect pentru dormit, subțire, cam de 20 cm, iar cu noi peste el se făcea de 10, just right.

Am plecat apoi să căutăm niște apă, deja frigul se simțea bine, iar noi eram încă în echipamentul de bicicletă, adică pantalonii scurți mulați, bluza subțire de plastic mulată și un polar (tot subțire, dar nemulată). Fiind sat de munte, fântânile nu sunt așa cum le știm noi. În schimb sunt izvoare captate în mici rezervoare de lemn, cu acoperiș și cu o covată mare cum i spune, cu care luai apa aflată la 0,5 - 1m adâncime. Apoi am trecut la prepararea mesei de seară. Dormitorul fiind amenajat în șura pe jumătate plină cu fân, nu puteam să ne facem supele și spaghetetele la primus. Așa că am plecat spre centrul satului unde era un chioșc din lemn, dotat cu masă și băncuțe. Un ceai, spaghetete și o jumătate de pâine și deja eram ghiftuiți. Ne-am întors în șură și ne-am băgat în sacii de dormit de -21 grade. Am fi luat sacii de vară, dar nu am avut.

Ziua 2: Am dormit perfect... A doua zi dimineața vremea era cam închisă însă încet-încet s-a

luminat, iar un soare superb a umplut cerul albastru plin cu norișori pufoși. Planul pentru ziua de azi era să vizităm mai întâi Peștera cu Ghețarul de la Scărișoara, iar apoi să plecăm mai departe spre Poiana Ursoaia. Am lăsat bicicletele în șură, fără vreo teamă să fim furați și am plecat spre peșteră. Nu mică ne-a fost surpriza când am aflat că administratorul peșterii era chiar gazda noastră. Voia să ne lase să intrăm în peșteră fără să plătim dar am spus că deja a fost prea amabil, am acceptat să intrăm fără bilet însă ne-am plătit cazarea. Așteptând să se strângă oameni pentru următorul grup pentru vizită, cu cine ne întâlnim? Cu specialiștii de la magazinul de bike-uri din Pantelimon al lui Mircea. Ne-am bucurat reciproc să ne vedem, ne-au felicitat pentru planurile pe care le aveam, iar noi am promis că le aducem poze imediat ce ne întorcem din tură, lucru care nu s-a întâmplat nici până acum. Am vizitat peștera, ghețarul este din ce în ce mai mic de fiecare dată când vin pe aici. În final o să dispară în întregime, însă noi vom fi printre puținii care l-am prins "în viață".

Întorși de la peșteră am intrat și în micul Muzeu sătesc, unde era o bătrânică pe care dacă o întrebai ceva era foarte bucuroasă să-ți răspundă și să-ți

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o formă, pe nici un website sau în vreo publicație tipărită, fără acordul scris al autorului sau proprietarului

povestească. Radu a testat un tunic și am aflat că este o tehnică specială pentru ca sunetul să iasă din el așa cum mai vedem și auzim pe la tv. Oricum, din a 2-a încercare i-a ieșit, iar valea a răsunat...

Am mâncat de dimineață, ne-am luat la revedere de la prietenii din Pantelimon și gata, călătorului îi stă bine cu drumul. Drumul a început să fie din ce în ce mai abrupt așa că la un moment dat am purces la împingerea de la spate a bicicletelor. În zonă, cu câteva zile în urmă, au fost oarece ploii torențiale, iar din loc în loc pe drum erau bălți destul de mari, ba chiar îl acopereau în întregime uneori, încât nu aveai loc pe unde să treci decât prin mijloc. Băltoacele, lacurile astea erau și adânci, încât îți trecea apa peste bocanc atunci când pedala era jos, iar dacă nu aveai suficientă viteză, puteai să rămâi în mijlocul ei de-ți era mai mare dragul.

Navigația era în general ușoară, în același timp însă te puteai rătăci ușor, întrucât multe drumuri secundare se desprindeau din cel principal, iar de multe ori astea secundare păreau mai principale ca principalul, așa că nu rar mai întrebam localnicii pe unde trebuie să o luăm. De fiecare dată oamenii erau bucuroși să ne ajute, ba chiar ne copleșeau cu amănunte ca în final să

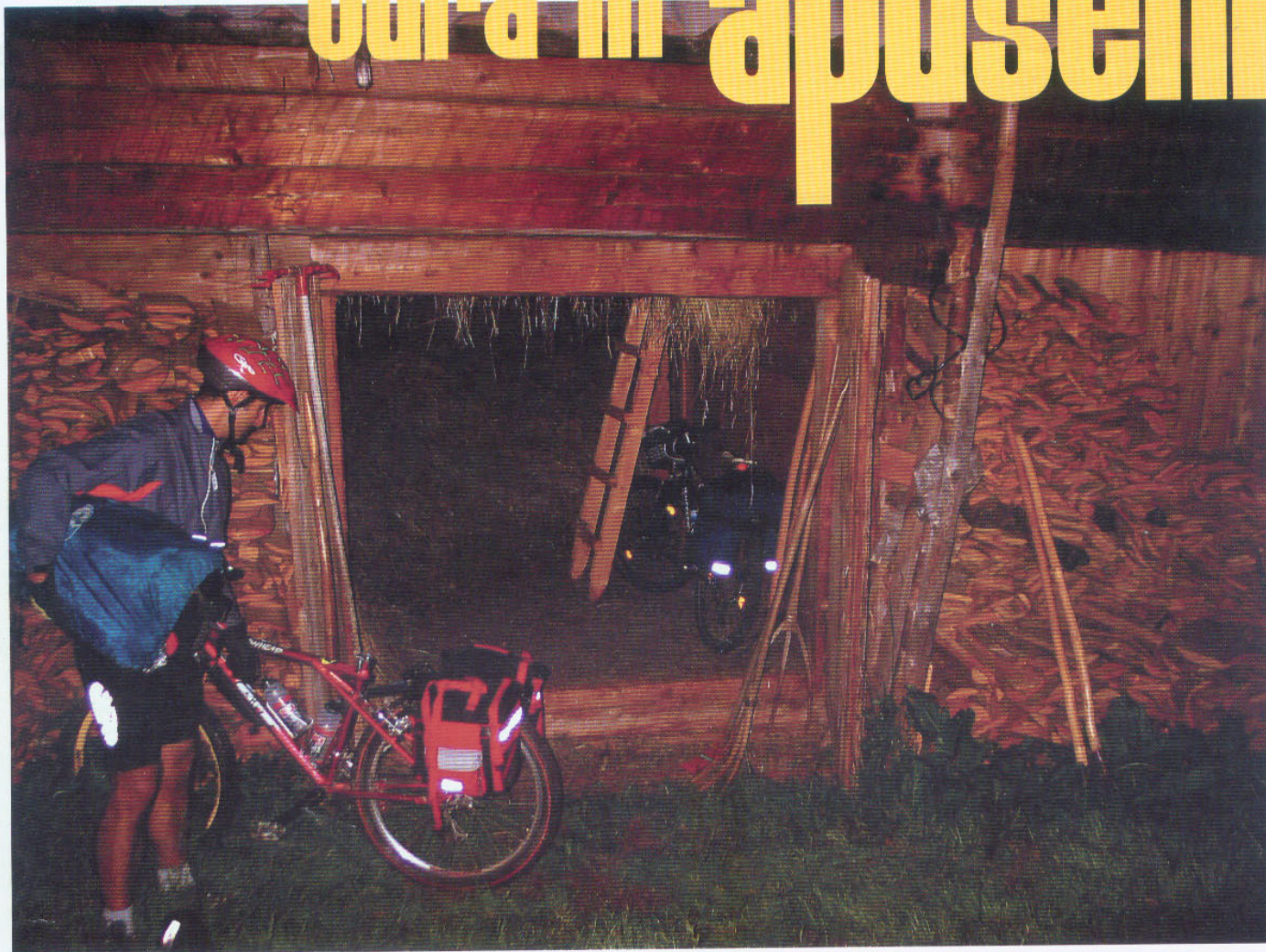
ne dăm seama că nu am înțeles nimic. Am intrat în pădure, iar la adăpostul și în umezeala de aici peste ce am dat? Tufe peste tufe cu afine. O pauză bine meritată se subînțelegea că urmează. Radu s-a aruncat pe jos, a luat în brațe o tufă și nu i-a dat drumul până nu i-a mâncat toate boboșele, apoi a trecut la următoarea; la fel și eu. Ne făceam oarecare probleme ținând cont de faptul că trebuia să bem destul de des apă, iar afinele astea ne cam puneau pe gânduri.

Ne-am continuat traseul, pe drumurile forestiere destul de bune, ba chiar la un moment dat drumul forestier a început să fie pietruit, ba chiar se distingea și o bordură din pietre rotunde. După câțiva kilometri ajungem la o bornă kilometrică, una din superbele borne kilometrice albastre, din care doar pe drumurile comunale întâlnești. Spun una pentru că doar câteva am întâlnit până la sfârșitul drumului, nu erau din km în km. Ne aflam chiar la granița dintre județele Cluj și Alba. O senzație foarte plăcută ai atunci când treci dintr-un județ în altul, parcă ai fi mers sute de kilometri și ai ajuns deja în altă țară. Am trecut așadar în următorul județ de pe listă, iar drumul a început să fie la vale. Radu, obișnuit cu viteza, nu prea ținea cont de faptul că mai avea pe bicicletă și bagaje și a început

să o calce. Eu, mai precaut, am rămas în urmă. În final îl ajung, Radu era oprit și se uita foarte întrebător la bicicleta sa. Portbagajul care susținea coburile se rupsesse, iar ultimii zeci de metri până când a reușit să oprească, a târât bagajele pe jos ca pe o remorcă. Nu durează mai multe de 15 minute, rezolvăm problema și o luăm iar la vale.

Am trecut peste dealuri, muniți și văi, am trecut prin pasuri, am urcat pe drumuri forestiere pe firul râului până s-a transformat în pârâu și apoi mai departe, până când a dispărut de tot. Am trecut pe partea cealaltă a muntelui pentru ca puțin mai jos să ne reîntâlnim cu pârâul, râul, cascada... Din 30 în 60 de minute, sau oricând simțeam că avem nevoie, mai făceam o pauză pentru o gustare dulce, mai admirăm peisajul și ne bucurăm că suntem acolo. Porțiunea asta de drum a fost una din cele mai lungi din cadrul traseului așa că deja începuse să se lase seara iar noi nu mai ajungeam într-un sat unde să ne găsim o șură. Am ajuns în final în satul Răchițele, după ce am urcat și epuizat râul Beliș, am coborât apoi pe râul Someșul Cald, am trecut de lacul Fântânele, după ce am trecut prin satul de vacanță Ic Ponor, apoi mai departe spre Doda Piliș (super nume), am mai urcat un râu, trecut prin pasul

tură în apuseeni

Prislop, pentru că în final să coborâm pe râul Hentu până am ajuns în Răchițele. Încet-încet am început să ne uităm prin curți după șuri cât de cât primitoare. Pe lângă noi mai treceau oameni însă am ales să nu îi abordăm. Ne-am oprit în dreptul unei curți însă chiar când ne pregăteam să-i întrebăm dacă putem înnopta la ei, a trecut pe lângă noi una din persoanele pe lângă care am trecut mai devreme. Când ne uităm mai atent, era un salvamontist, un băiat cam de vârsta noastră, care se întorcea acasă. Bucuroși, l-am întrebat dacă știe un loc în care putem înnopta. I-am spus că vrem să stăm într-o șură, moment în care a spus că putem sta la el în curte fără nici o problemă.

Nu mai era așa frig, deși era mai târziu decât noaptea trecută, eram la o altitudine mult mai mică. Am intrat într-o curte cu o iarbă perfectă. Nu gazon, iarbă naturală super verde și perfect tăiată. Ne venea nouă să mâncăm din ea, ce să mai zicem de vacuetele și oile de la fața locului. Ne-am întins peste tot bagajele, ne-am pregătit delicioasele spaghete asezonate cu ketchup, pate și cașcaval, la sfârșit un ceai și din nou eram extrem de mulțumiți de ziua perfectă care se încheia. Din păcate însă trebuie să spun că am dormit ceva mai prost decât în Scărișoara. Am dormit tot în

podul șurii, pe fân. La fel, frumos, fân, moale, parfum plăcut, însă era cam mult fân și cam prea moale. Am întins izoprenele și sacii de dormit însă am dormit ca naiba. Ba eram cu capul în jos, ba cu fundul în sus, ba cu două brațe de fân în sac... În concluzie, căutați șuri fără fân sau cu foarte puțin fân. Pe strat gros de fân, deși inițial îți zici că e super să dormi pe atâta moale... ei, nu-i chiar așa.

Ziua 3: S-a făcut din nou dimineață, o nouă zi și o nouă etapă din aventura noastră ne aștepta. După o scurtă aprovizionare cu dulciuri de la magazinul sătesc și după câteva banane, am plecat la drum. Mai picura din când în când, însă eram puțin îngrijorați pentru că în ziua asta trebuia să ajungem la cabana Vlădeasa (alt. 1430 m), iar până acolo trebuia să traversăm pentru prima oară porțiuni de potecă și zone descoperite fără drum și fără marcaje, locuri în care ne puteam ușor rătăci. Dar până acolo am început din nou neobosită noastră urmărire a râurilor până la izvoare, trecut peste pășuni și prin pasuri, apoi coborât pe firul văii până când începeam să urcăm din nou. Pe traseu am trecut și pe la cascada Răchițele, pe valea Stanciului. Peisajul era foarte frumos, însă ne-am întristat când am văzut ce mizerie lăsa oamenii în

urmă, aceasta fiind o zonă destul de des frecventată de turiști "civilizați". Drumul devenea tot mai abrupt, tot mai îngust, tot mai cu iarbă, până când s-a transformat în potecă. De aici am început să mergem pe marcaje atât de vechi încât mai degrabă semăna a marcaj mușchiul de pe copaci decât marcajul în sine. Am urcat piețis pe lângă biciclete un deal înalt unde vântul bătea cu putere, iar cum vremea a fost cam toată ziua închisă, acum dădea și cu ceva stropi. Mai devreme am întrebat niște băștinași cam pe unde trebuie să o ia poteca asta și ne-au spus că pe dreapta în zare trebuie să vedem niște formațiuni stâncoase Pietrele Albe și Piatra Grăitoare. Formațiuni din astea tot erau, așa că nu prea aveam siguranța că mergem pe drumul cel bun, mai ales că acum poteca nu era decât o dungă abia vizibilă de iarbă care avea puțin altă culoare decât restul ierburii.

La sfârșitul acestei zile urma să ajungem în Stâna de Vale, însă ceața era din ce în ce mai groasă, era frig și deja începuse să plouă torențial. Noi știam că undeva pe vârful muntelui (vf. Vlădeasa alt. 1836 m, cel mai înalt din Bihor) este o stație meteo, pe care vroiam să o ocolim ținând curba de nivel, ajungând apoi la cabana Vlădeasa, iar în final la Stâna de Vale (alt. 1210 m). În

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o forma, pe nici un website sau in vreo publicatie tiparita, fara acordul scris al autorului sau proprietarului

final găsim un drum forestier, ba prin pădure, ba prin zonă deschisă, prin noroaie și pâraie, iar după ce mergem pe el vreo 2-3 ore ne intersectăm cu o linie de înaltă tensiune care urca în spate prin stânga și cobora în față dreapta. Am spus că în sus trebuie să ducă la stația meteo, iar la vale trebuie să ajungă la cabană. Cum ceața era atât de groasă că de-abia vedeai la 10 m, am continuat să coborâm. Deja eram hotărâți să înnoptăm la cabană; goretexul de-abia mai făcea față, eram morți de foame și ce ne ținea în viață era doar

gândul la cabana uscată și bineînțeles la o masă copioasă caldă. Coborâm noi ce coborâm și cabana tot nu se arată... Întâlnim la un moment dat doi localnici ieșiți la cosit care se adăposteau sub un brad. Îi întrebam unde e cabana și nu mare ne-a fost mirarea când ne spun că e muuult în spate, că am trecut de ea demult.

După o scurtă discuție strategică decidem să ne întoarcem la cabană decât să continuăm pe ploaie spre Stână. Așa că o luăm ușurel la deal, înapoi prin noroi și ploaie. După vreo două ore și după ce ceața s-a mai

ridicat, vedem cabana Vlădeasa în toată "splendoarea" sa pe vârful unui deal, iar drumul pe care trecusem mai devreme la nici 50 m de ea... Am vrut să ne smulgem părul din cap dar am spus să ne grăbim spre cabană să mâncăm o ciorbă și o friptura ceva.

La cabana... pustiu. Intrăm în cabană... pustiu. Facem ceva gălăgie, apare obosit și plictisit cabanierul, care ne informează cu mare regret că nu are nici un fel de mâncare, doar biscuiți, sticsuri și ceva bere. Ne-am bucurat că nu ne-am smuls părul din cap mai

TREK
TREKBIKES.COM

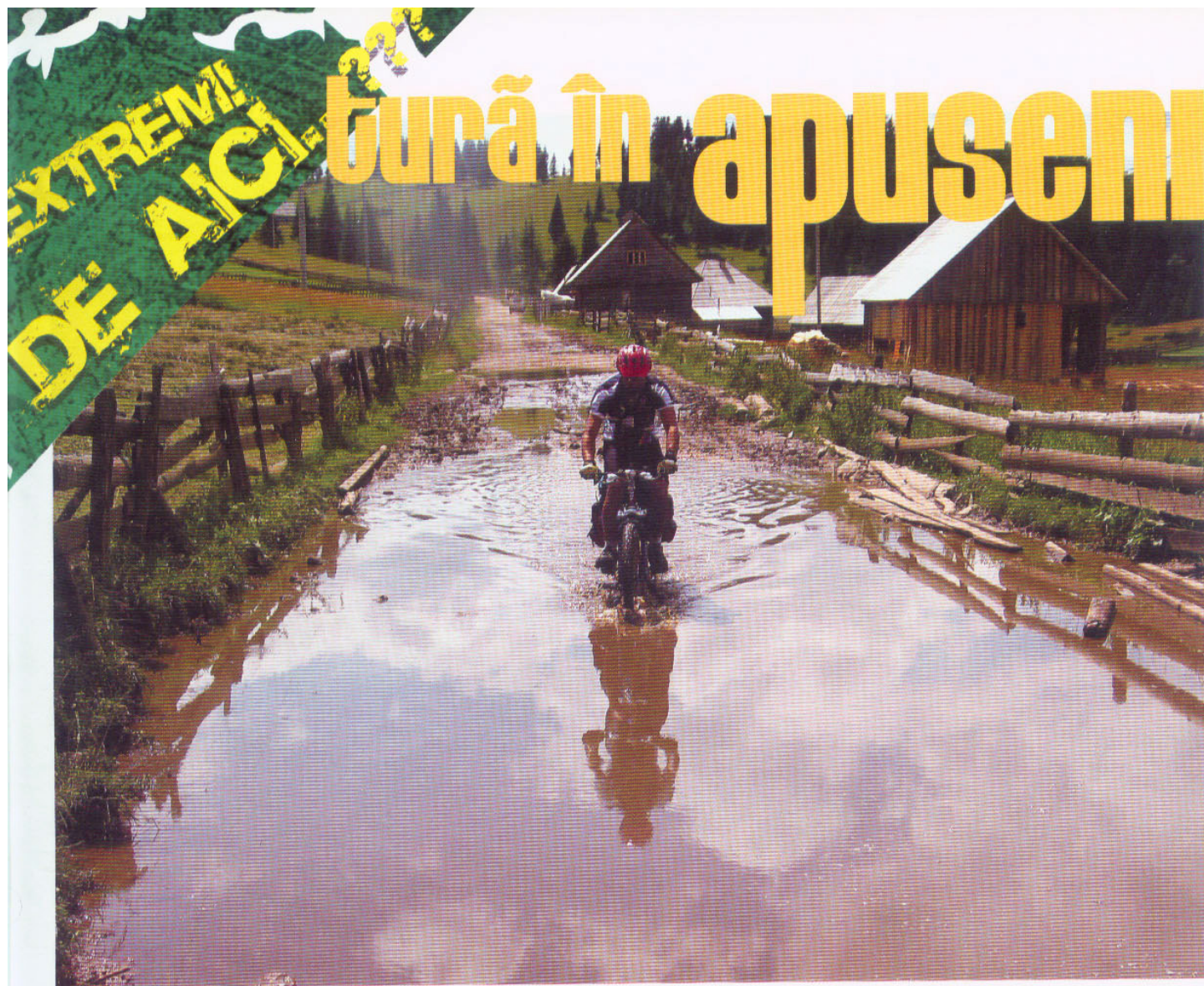
prin

SURMONT
MOUNTAIN SHOP

Str. Poiana Narciselor nr. 16, Bucuresti
TEL: 0788 243 804

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o formă, pe nici un website sau în vreo publicație tipărită, fără acordul scris al autorului sau proprietarului

devreme pentru că acum nu am mai fi avut ce să smulgem.

Am ieșit din cabană hotărâți să nu dormim în ea, oricum mare diferență dacă am fi dormit afară nu era. În zonă erau mai multe căsuțe particulare din lemn, iar una era în construcție. Nu avea geamuri sau uși dar în pod părea că se poate dormi bine. L-am găsit pe proprietar și după scurte discuții ne-a lăsat să dormim în pod. Am răs cu Radu a doua zi când ne-am dat seama că noi am fost primii care am dormit în casa lui. Ne-am băgat bicicletele în hol și cu ceva chin, pentru că nu erau scări, ne-am urcat în pod. Am pus lucrurile la uscat și observând că erau vaci în zonă, am plecat să vedem dacă putem mulge câteva. Am găsit țărani, am dat banul și am luat laptele. Am băut la fața locului fiecare câte jumătate de litru de lapte direct din gălețușa țăranelor și ne-am mai luat la pachet încă jumătate de litru. Radu însă a ținut morțiș să mulgă și el o vacă așa că s-a apucat să tragă de "sâni" săracul animal.

Întorși la "vilă" am vrut să fierbem și să bem cald laptele dar l-am băut urgent "as it was", împreună cu jumătate de pâine, am întins sacii pe scânduri și... duși am fost. Noaptea a fost ok, însă cam trăgea curentul

printre scânduri și pe sub streșină, dar am adormit în final.

Ziua 4: A doua zi dimineată nu ne venea să credem. Soare superb, cer perfect albastru, brazi și iarbă verde, stânci albe, zumzet de găse, talângi și vacuțe... eram în Paradis. Am reținut toate hainele la uscat pentru că în timpul nopții se umeziseră și mai tare și am trecut la prepararea micului dejun, spaghetti. După ce ne-am întreținut cu proprietarul, am mai aflat una-alta despre zonă, cam pe unde trebuie să o luăm pentru Stâna de Vale și am plecat din nou la drum, pe altul decât cel pe care am coborât cu o zi înainte. Am continuat pe drum forestier foarte abrupt și cu bolovaniș până când am ajuns iar pe culmea înaltă a dealului, loc din care trebuia să părăsim drumul forestier și să apucăm pe alt drum dar care de-abia se distinge în iarbă. L-am găsit în final și am început coborârea. Una din cele mai infernale coborâri din câte am făcut până acum, ținând cont și de faptul că aveam atâtea bagaje pe bicicletă. Poteca era foarte abruptă, aproape că trebuia să cobori pe lângă bike, însă mai groaznici erau bolovanii cât mingile de fotbal care fugeau în toate părțile. Ca de obicei însă, Radu o călca la vale fără milă, fără regrete, ba mai mult, mai și filma în

același timp. Pe acest drum am atins kilometrul 100 din expediția noastră.

Mai departe coborârea părea că nu se mai termină, drumul devenise o chestie îngustă, erodată, prin care nu mai puteai merge cu bicicleta pentru că atingeai cu pedalele malurile. Așa că, mai prin iarbă, mai prin bolovani, într-un final ajungem la drumul forestier principal, cu mașini, defrișări și grătarangii. Continuăm spre Stâna de Vale pe valea Zârna, până la lacul Drăganu și mai departe pe valea Drăganului, iar apoi spre Izvorul Minunilor pe un drum forestier perfect și într-un final ajungem în centrul stațiunii la o oră rezonabilă. Pe drum am ochit o șură, părea ea cam părăsită, dar nu era în curtea nimănui. Stațiunea Stâna de Vale este jalnică... În afară de hotelul Iadolina nu mai găsești nimic. Mai este un camping obosit și 2-3 vile, precum și un centru de închirieri ATV, în rest doar șura noastră dărăpănată în care vroiam să dormim. Tragem la prima și unica terasă din stațiune care și asta arăta ca vai de ea și ne comandăm mult visată friptură cu bere.

În final plecăm spre șura care, deși părăsită, era lângă curtea unui om. Am zis să fim civilizați și să întrebăm omu' dacă putem să înnoptăm în șura de

lângă curtea lui. Ciocănim la poartă, nu răspunde nimeni, așa că decid să intru să bat direct la ușă. Fac trei pași în curte iar după colțul casei cine apare? Un câine lup cât mine de mare. El se oprește, eu îngheț, el se uită la mine, eu îngheț mai tare, după care văd că la fel de calm se întoarce în spatele casei, moment în care eu dispar într-un nor de praf peste și prin gardul despărțitor. Bineînțeles Radu râdea de făcea pe el, iar eu făceam pe mine de frică. Am decis să intrăm în șură fără să mai întrebam pe nimeni și ca de obicei, să dormim în pod, dar fiind șura nimănui am urcat și bicicletele sus. Țin să spun că a fost una din nopțile în care am dormit cel mai bine, fân era foarte puțin, bicicletele le-am sprijinit de acoperiș, iar noi am dormit între ele, nici nu se putea mai bine. În încăperile de jos nu am putut intra să vedem dacă nu cumva este vreun cadavru sau vreo comoară ascunsă, dar cum nu mirosea a nimic am zis că ne putem culca liniștiți. Al naibii câine însă, ăla care era să mă defrișeze. Și-a dat seama că cineva a poposit în chestia mare și părăsită de lângă curtea lui și a tot lătrat spre noi vreo oră, că nu puteam să mai facem nici o mișcare. Cum făceam un zgomot cum se uita spre noi și lătra.

Ziua 5: Și a mai trecut o noapte, a mai venit o

zi însoțită. Revenim la superba terasă din "centru", luăm micul dejun și continuăm aventura spre zona Padiș. Ne întoarcem o porțiune de drum pe unde am coborât cu o zi înainte, după care o luăm pe potecă direct pe culmea unui deal. Trecem pe lângă o stână ce părea părăsită însă înăuntru era o bătrânică ce ne invită să intrăm. Radu începe documentarea cu privire la procedeul de preparare a brânzei, cașului și urdei, iar eu filmam discuția. Mai ceva ca pe Discovery. După ce ne lămurim pe unde trebuie să continuăm ne luăm la rămas bun și promitem că vom reveni... cândva. De aici poteca a devenit abruptă și foarte puțin circulată. Erau o mulțime de crengi și uscături căzute, iar din loc în loc câte un brad întreg, peste care trebuia să treci bicicleta de peste 20 kg. Toate aceste chinuri au meritat, am ajuns în final în golul alpin, iar de aici peisajul era "tăietor de respirație". Am intrat în drumul forestier care era încă abrupt, de multe ori eram nevoiți să împingem bicicletele. Și deși era cald și soare, iar noi eram leoarcă de transpirație, era un cer senin la fel ca și mintea noastră.

Pe drum întâlnim mici herghelii de cai sălbatici care se răcoeau alergând prin mari bălți cu noroi. Cu grijă și răbdare reușim să ne apropiem de ei și să-i

SI PANĂ AICI
Sprite
SPUNE PE BU

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o formă, pe nici un website sau în vreo publicație tipărită, fără acordul scris al autorului sau proprietarului

BIKE EXPERTS

AsSport Florescu

Sos. Pantelimon nr. 94
tel: +40-21-250 35 28
fax: +40-21-250 03 83
e-mail: assport@b.astral.ro

Calea Moșilor nr. 46
tel: +40-21-311 39 03
www.assport.ro

mângâiem, iar Radu cum este el plin de idei începe să le bage degetele în nas și să-i tragă de nări. Cu ușurare am observat că lor, cailor, părea să le placă senzația, iar Radu era din ce în ce mai doritor de experiențe noi. Tot senzația de răcoare o căutau și bivoli. 8-10 bivoli stăteau într-o altă gaură cu noroi, afundați până la cap, atât se mai vedea din ei. Am trecut ușurel pe lângă ei, ținând cont că din confortul noroiului ne urmăreau cu privirea fiecare mișcare.

Am continuat mai departe peste dealuri înalte și vegetație pitică, eram deja la altitudine destul de mare. Ne-am întâlnit cu un cioban cu turma de oi răspândită pe tot muntele. Am intrat în vorbă cu el, i-am dat o ciocolată și am devenit cei mai buni prieteni. A început și coborârea spre Padiș. Drumurile forestiere la vale sunt visul oricărui biker care se respectă. Din păcate nu puteam lăsa șaua mai jos pentru stabilitate mai mare din cauza bagajelor, însă asta nu ne-a împiedicat să zburăm. Fără să ne mai uităm pe hărți, fără să apucăm să ne uităm cu atenție pe indicatoare, ajungem la un canton – Centrul de informare turistică Scărița – Platoul Padiș, unde pentru a doua oară am aflat că am greșit drumul. Fără prea multe discuții am luat-o înapoi la deal spre intersecția pe care am ratat-o. Planul era să dormim în Padiș, am fi vrut să facem cumva să vizităm și Cetățile Ponorului, însă nu prea mai aveam timp. Ajunși în Padiș (alt. 1301 m), am luat o ciorbă și am decis să continuăm spre Casa de Piatră și apoi mai departe, spre finalul expediției noastre, locul unde am parcat mașina.

Am ținut mai departe drumul forestier, până când pentru a nu știu câta oară s-a transformat în potecă, pentru că în final să dispară de tot. Depășim Avenul Bătrâna pe stânga și Avenul Negru pe dreapta, iar mai departe trecem pe lângă o stână locuită și ne mirăm cât de abrupt și bolovănos este drumul lor de căruță. Eram pe valea râului Gârdoșoara, am trecut prin niște chei și pe lângă peștera Coiba Mare, iar mai departe drumul se domolea pentru că în final să începă să apară câte o casă-două pe dealurile din jur. Ajunși în Casa de Piatră ne înveselim și începem să ne jucăm coborând la vale pe drum, mergând în paralel și ținând între noi o scândură de 3 m lungime. Neavând mai mult de 5 ani în momentul ăla, râdeam de mă terminam când Radu decide să ia scândura între picioare și să coboare cu ea sprijinind-o pe ghidon și șă, stând cu fundul pe ea. Mă gândeam ce cruce mare și-ar face un localnic dacă ne-ar vedea că furăm chereșteaua din sat.

Noaptea, ajungem în final la mașină, parcurgând fără tragere de inimă valea Gârda Seacă, în locul de unde a început povestea Apusenilor. Trebuia însă să mai petrecem o noapte și nemaivând șuri am decis să rugăm proprietarii unei pensiuni să ne lase să punem cortul la ei în curte. Pensiunea avea și brutărie proprie, iar în toată zona mirosea a pâine proaspătă.

Ziua 6: Azi nu am mai făcut nici un traseu. Am strâns cortul, ne-am schimbat în haine curate, am aruncat bicicletele pe mașină și am plecat spre București, dar mai întâi am oprit în Albac, la Perla Arieșului, ca să luăm micul dejun. Ce concluzie aș putea să trag, decât că de când merg cu mtb-ul pe munte, de ani de zile, aceasta a fost cea mai frumoasă, variată și lungă tură. Totul a decurs perfect, nici o defecțiune tehnică majoră la biciclete, nici o pană, nici un accident, vreme variată însă 80% superbă. Se putea mai bine? Indiferent ce alte ture vom mai face în viitor și mai lungi și mai variate, sigur aceasta va rămâne un reper "de neclintit" în istoria bicicletei (noastre) de munte.

Câteva date tehnice despre mtb-uri:

eu: cadru GT Arrowhead, jenți duble, furcă amortizor Mozo USA, frână față pe disc Hayes, schimbătoare față/spate Shimano Deore și o mică aripă anti-noroi, fixată direct pe cadru, peste roata din față. Aripa asta am observat că mă protejea să zic... 5% în plus. Greutate mtb fără bagaje: aprox. 14 kg.

Radu: cadru Wheeler, jenți duble, furcă amortizor RockShox Judy, frâne și schimbătoare Shimano Deore, aripă anti-noroi fixată pe furcă – protecție noroi: 90%. Greutate mtb fără bagaje: mai ușoară decât a mea.

Câteva cuvinte despre mâncarea luată: nu am luat prea multă pentru că traseul traversa multe sate de unde puteam să ne reprovizionăm, însă la noi am avut 2-3 conserve de pate, o roțiță de cașcaval, o pâine, supe la plic, spaghete la plic (dacă nu știati de spaghetetele astea vă anunț că sunt extraordinare!!! Se găsesc în Carrefour și sunt de mai multe feluri, mie îmi plac Bolognezele. Plicul este mai mărișor și are 2 compartimente. Într-unul sunt spaghetetele întregi, cam 17 cm lungime, iar în celălalt este sosul pudră, condimentele și alte chestii deshidratate. Când se fierbe se mai adaugă o lingură de ulei, unt sau margarină și vă spun că nu ați mai mâncat ceva atât de bun în creierii munților), o oală de aluminiu de 0,75 l cu capac ce putea fi folosit și ca farfurie, un primus cu gaz și o butelie. Bineînțeles, bucătar șef eram eu.

Statistici: lungime traseu: ~300 km, greutate mtb: ~24 kg, durere de fund: medie. Traseu: **Ziua 1:** localitate Gârda de Sus, sat Ghețarul de la Scărișoara. **Ziua 2:** sat Poiana Ursoaia, sat Poiana Horea, urcare pe râul Beliș, coborâre pe râul Călineasa – Bătrâna – Someșul Cald, lacul Fântânele, urcare spre pasul Prislop, coborâre pe râul Hentu, sat Răchițele. **Ziua 3:** urcare pe valea Stănciului, cascada Răchițele, Piatra Grăitoare, Pietrele Albe, cabana Vlădeasa. **Ziua 4:** coborâre pe valea Zărna, lacul Drăganu, valea Drăganului, Izvorul Minunilor, stațiunea Stâna de Vale. **Ziua 5:** valea Păstrăvăriei, urcare spre vârful Poienii, șaua Bohodei, izvorul Fântâna Rece, vârful Cârligate, platoul și cabana Padiș, urcare spre vârful Gudapui, peștera Gura Apei, peștera Șura Popii, coborâre pe râul Gârdoșoara, poiana Coiba Mică, sat Casa de Piatră, localitate Gârda de Sus. **Ziua 6:** localitate Gârda de Sus, București.

text&foto: Dan Mazilu